Ч. 279 Середа 15 (27) грудня 1899. Рік IX.

Виходить у Львові що дна (крім неділь і гр. кат. сьват) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(*Нові міністри. — Президент Трансвалю, Кріґер. — З францускoго парляменту. — Німці в Марокко*).

Новий управитель міністерства внутрішних справ, секцийний шеф Штумер, був віцепрезидентом ческого намістництва. Ґр. Тун покликав его до Відня, найбільше для того, щоби уложив язиковий закон. Штумер виладив такий закон, а ґр. Тун подав его зміст до відомости лівиці; але она не хотіла закона приняти. Тогді ґр. Тун цілком залишив свою акцию в язиковій справі. — Управитель міністерства скарбу бар. Йоркаш-Кох є сином бувшого президента галицкої кравової дирекциї скарбу і уходить за одного з найвизначнійших урядників в міністерстві скарбу. — Управитель міністерства судівництва др. Шрот має належати до найліпших правників в Австриї. Був він ґенеральним адвокатом при найвисшім трибуналі, а наконець секцийним шефом в міністерстві судівництва. — Управитель міністерства просьвіти, секцийний шеф Берндт, уходить за спосібного урядника і має дуже добре знати ся на шкільних справах.

З нагоди теперішної війни звертає ся загальна увага на президента трансвальскої републики Кріґера. Кн. Бісмарк давно був пізнав ся на Кріґері і дуже его цінив. Бувший анґлійский міністер Дількe розмавляючи з одним визначним Французом о теперішній війні, оповідав між иншими: Кріґер то один з найзнаменитших мужів того віку. Коли був в Анґлиї зроблено велику дурницю, що не дозволено королевій приймити его. Тої зневаги, якої в Німеччині певне не допущено би ся, Кріґер ніколи не забув. Памятаю, з яким поважанем говорив о нім кн. Бісмарк, коли я одного разу заявив князеви, що уважаю его першим дипльоматом 19 столїтя. — Ах — відповів Бісмарк — перший! — не вірте тому. Насамперед бо був Кавур без сумніву бистрійший, оглянднійший, більше на дипльомата сотворений, як я. А по друге єсть муж ще славнійший і хитрійший як Кавур, а то президент Кріґер. Не має він за собою могучої армії, великого цісарства, які би его підпирали; він сам один з невеличким народцем, зложеним з волків, що займають ся рільництвом, але своїм ґенієм переріс нас всіх. Я мав з ним розмови, котрими мене чудував. — Ще 1896 року, по нападі Джемсена, попали ся в руки Кріґера анґлійскі папери, доказуючі, що анґлійске правительство загадало забрати Трансваль і Оранію. В наслідок того замовив зараз в Німеччині і Франциї оружие і муніцию. Спроваджено їх яко „части машин“ через Капштадт, Дурбан і инші анґлійскі порти. Але аж тепер показує ся, яку тяжку роботу мав з тим президент Кріґер у себе дома. Не можна було фондів на оружие вставляти до буджету, аби не звернути уваги Анґлийців, котрим показував у своїх маґазинах лиш старі армати і карабіни. Отже брав фонди з динамітового монополю, о котрого знесене так упоминали ся анґлійскі спекулянти. Бури почали Кріґера обжаловувати, що дефравдує доходи монополю на свою користь, але Кріґер мовчав. Аж тепер вияснила ся справа.

Комісия маринарска францускoго парляменту згодила ся на внесене міністра маринарки Льокроа, аби визначено пятьсот міліонів франків на будову кораблів, оборону побережа і устроєня стаций для фльоти.

Німецке правительство потворило почти в Танґері і шістьох инших місцевостях Марока. Німецкі аґенти снують ся по Мароку та розслїджують торговельні і економічні відносини, розклад портів і міст і т. и. Здаєть ся, що Німеччина хоче займити в Мароку сильне становище.

Новинки.

Львів дня 26-го грудня 1899.

— **Іменованя.** II. міністер судівництва іменував судиями повітовими судових секретарів: Ст. Новосельского в Заболотові для Порохника, Т. Рибицкого у Львові для Янова, а заразом судового адюнкта Ів. Вінценца в Заболотові для Рави. Дальше іменував слідуючих ад'юнктів секретарями судовими: А. Беднар. в Олеську для Олеська, І. Прига в Копичинцях для Теребовлї, І. Вільома в Щирци для Заболотова, Ч. Кшишковского в Тлустім для львівского висшого суду краевого, др. Вл. Гікля (адюнкта прокураториї скарбу) у Львові для Тернополя, вкінци судового адюнкта Вл. Літиньского в Бучачи для Бурштина і Зенона Лукавецкого в Заліщиках для Тернополя.

18)

МИСТЕЦКИЙ ЗЛОЧИН.

(З анґлійского — Родриґа Оттоленґі.)

(Дальше).

На другий день відвідав Барнес пана Нейлї. Пан Нейлї приймив его вічливо, так, що Барнес не знав як забрати ся до діла.

— Я прийшов сюди до вас — зачав вкінци — щоби попросити в імени справедливости о поміч. Довго надумував ся я, чи маю вас непокоїти, а коли тепер то роблю, то лиш тому, що не лишаєсь мені нічого иншого.

— Слухаю — відповів Нейлї.

— Збираю відомости о женщині, звістній тут під назвищем Рози Монтальбон....

На лици пана Нейлї появила ся нагла зміна і усьміх зник з него.

— Не знаю нічого о тій женщині — сказав холодно, встав і підійшов до дверий. Барнес, не зволїкаючи, приступив скоро до діла.

— Хвилинку, пане Нейлї! — промовив — чей же не відмовите мені своєї помочи до викритя убийника тої женщини.

Ті слова зробили своє.

— Убийника? Хочете тим сказати, що єї убито?

— Розу Монтальбон убито перед кількома місяцями в Новім Йорці, а тепер здаєть ся мені, що я попав на слід убийника. Поможете мені?

— То зависить від обставин. Єї смерть зміняє цілком річ і моє становище супротив неї. Я мав оправдані причини не говорити з вами о тій жінці, але коли умерла, то ті причини самі з себе відпадають.

— То, чого я бажаю від вас довідати ся, дуже просте. Чи ви знали чоловіка назвищем Мічель, що мав бути немов мужем тої пані?

— Я знав его дуже добре, під видом приличного чоловіка крив ся найгірший драб.

— Не знаєте, що з ним стало ся?

— Ні; виїхав з Нового Орлеану несподівано, і вже ніколи не вертав сюди.

— А знали ви малу Розу Мічель?

— Ах, кількож разів держав я єї на колінах! Той чоловік був єї вітцем, і звів одну з найліпших і найкрасших дівчат, які коли небудь ходили по земли.

— Ви знали єї? Знаєте, як називає ся?

— Так.

— Отже?

— То тайна, яку я надто много лїт переховував, аби єї зрадити перед чужим. Мусїлиб ви подати мені дуже важні причини, аби єї вирвати від мене.

— Поясню вам цїлу річ. Той Мічель єсть тепер в Новім Йорцї і має намір оженити ся; крім того маю деякі сліди, що то він убив Розу Мічель, аби єї усунути, бо виманила від него богато гроший. Має і дитину при собі.

Нейлї підскочив і ходив неспокійно по комнаті.

— Кажете, що має малу при собі?

— Так, ось єї фотоґрафія.

— Дуже подібна, дуже подібна — шептав Нейлї, приглядаючись їй з зворушенем.

— Кажете також, що він убив Розу Монтальбон?

— Так мені здаєть ся.

— То була би страшна річ завести вітця тої дитини на шибеницю. Яка ганьба! Але справедливість перед усім.

Здавало ся, що боре ся з собою, але вкінци обернув ся нагле до Барнеса.

— Не можу вам сказати назвища тої молодої дівчини, але їду разом з вами до Нового Йорку, і як ваше оповідане правдиве, порушу небо і землю, аби справедливість побідила.

— Добре — відповів Барнес — утішений — але ще одно, пане Нейлї; що знаєте о другім Мічели?

— Я его ніколи не бачив, але чув о нім. Була там якась тайна, о котрій я ніколи не міг довідати ся, але здаєть ся мені, що любив ту саму молоду особу. На каждий случай вскорі по єї смерти зійшов з ума, і єсть тепер в заведеню для божевільних. Той в ніякий спосіб не може нам помогти.

По хвили Барнес вернув до готелю. Там ждав на него вже Чемберс.

— Маєте мені що сказати?

— Нічого приємного; я лиш найшов того другого Мічеля; він в домі божевільних на передмістю. Одурів тут, бо его любка покинула его.

— Чи дізнали ся ви о назвищи молодої дівчини?

— То було неможливе. Єго так укривають і пильнують як який скарб.

— Добре. Мені здаєть ся, що ви честно

— З перемиской епархії. В дім пресвитерів для рукополагання в єреї приняті: Ів. Гринь, Теод. Дяків, Ів. Кашиньский, Стан. Касюрак, Ник. Лопатяк, Мих. Наклович, Волод. Обушкевич і Мих. Тимчишин. — Посада сповідника катедрального розписана на конкурс з речинцем до 20-ого н. ст. лютого 1900 р. — Совітником ец. Конзисториї іменований о. Маркиль Мигулович декан затварницкий. — Грамотуна відзнаки крилошаньскі дістав о. Волод. Левицкий парох в Цариньскім. — Презенту на Дорошів великий дістав о. Корн. Винницкий.

— Целібат духовеньства. Німецка клерикальна ґазета „Badischer Beobachter", подала досить сензацийну, лиш не знати ще о скілько дійстно правдиву вість, що Папа позволив латиньскому духовеньству в Америці женити ся. Згадана ґазета каже: Літом сего року радив в Римі собор полуднево-американьских епіскопів, котрий поставив внесене, щоби скасувати целібат (безженьство латиньского духовеньства). Після чілійскої ґазети „Tricona" скасував Папа дійстно енцикліков з дня 10-го липня с. р. безженьство латиньских сьвящеників в Америці. В тій енцикліці має бути сказано, що безженьство не єсть божим, лиш церковним правом. В полудневій Америці множество громад не має сьвящеників, а то виходить на шкоду самої віри. Головна причина того браку сьвящеників в тім, що молодїж теперішних часів не хоче жити в безженьстві. Длятого Папа вислухавше ради сьвітлого собору, позволив латиньским сьвященикам в Америці женити ся, поручає одзакож то, що достойнійше єсть жити і дальше в целїбатї.

— Загальні збори товариства „Руска Бесїда" в Станиславові відбули ся дня 21 грудня с. р. До нового видїлу вибрано через аклямацию пп. головою радника суду Карановича, видїловими Гузара, Стахевича, Мороза, Гаврилова і Олесницкого, а заступниками видїлових пп. Якубовича, Витошиньского і Корниля Стрийского. Видїл уконституовав ся на першім засїданю, вибираючи п. Стахевича заступником голови, п. Мороза касиєром, п. Гаврилова контрольором, п. Якубовича господарем, Олесницкого секретарем а Витошиньского заступником секретаря. — Ті загальні збори важні головно сим, що на них принято одноголосно внесене др. Коцюби: „Видїл товариства буде в порозуміню з товариством „Станиславівский Боян" устроювати людові концерти".

— Як можна стати богачем, а як зійти на біду. Щоби стати богачем, досить иноді лиш самого щастя, але щоби зійти на біду, не треба конче нещастя; досить самого нерозуму. У нас кажуть: „Прибудь щастє, розум буде" А то показує ся, що не правда, бо скоро нема розуму, то і щастє піде в сьвіт, а з найбільшого богача зробить ся дїдовід, як ось показує наглядно слїдуюча віденьска история. На передмістю Леопольдштадт у Відни оженив ся був перед кількадесяти роками пан Б. з молодою особою, котра однакож мала сина, а котрий по матери називав ся К. Зараз коли мати віддала ся, мусїв той син піти з дому і виховував ся між чужими людьми. Жив і працював як міг, аж остаточно став дозорцем якоїсь каменицї. При тім помагала єму єго добра і трудолюбива жінка. Они мали одного хлопця, що звав ся Леопольд. Минали літа. Дозорець К. жив собі спокійно і був вдоволений своєю судьбою. Нараз з'явило ся щастє. Одного дня завізвано єго до суду і там сказано єму, що єго померша мати записала єму цїлий свій маєток вартости кілька сот тисячів золотих риньских. Пані Б. мати дозорця, що ніколи не журила ся своїм дитином, померла по своїм старім чоловіцї, котрий на ню записав був цїлий маєток, а она знов записала єго свому синови. Той маєток складав ся з каменинь, ґрунтів, готівки, дорогоцїнностий і т. п. Сторож, а тепер богатий пан, відобравши спадщину, спровадив ся заряз до своєї каменицї при улици Пратер, що стояла посеред великого огорода і виходила на улицю Черніка. Пан К. побільшив поволи свій маєток, а умираючи, записав свому синови Леопольдови майже цїлий мілїон. Леопольд К. був ощадний, але не умів чи не міг виховати своїх синів Леопольда і Івана, гадаючи, що научить їх ощадности тим, що не позволить нїчого. Тим осягнув він як-раз противне, бо сини стали тим більше гуляти і робити довги, котрі родичі опісля все платили. Один з синів вступив до кадетскої школи і наробив страшенних довгів. Минали роки. Син сторожа нїчим не займав ся і жив лиш з готового та платив з того довги за своїх синів а внуків щасливого сторожа. Сусїди вже говорили голосно, що на єго каменицях тяжать великі довги. Коли він чотири роки тому помер, лишила ся палата при ул. Пратер дуже задовжена. Сини по смерти батька гуляли ще більше, а мати знов платила за них довги, позичаючи гроший на свою реальність. Пішли продаж, фантоване, лїцитация. З мілїонового колись маєтку майже вже нїчого не лишило ся. Коли торік старшому синови виплачено решту спадщини в сумі 26.000 зр. він прогуляв єї до двох місяцїв. Прийшов час, коли здавало ся, що молодий гуляка може поправить ся. Він отворив був собі каварню і оженив ся з дуже красною дївчиною. Та не довго тревало щастє; жінка покинула єго, а каварню треба було замкнути. Сими днями отворено конкурс до маєтку вдовиці К. і так з мілїонових колись панів готові стати ще дїдоводи. Та вже може й були би ними через свій дурний розум, як би не уратувала їх ще обачність батька, котрий записуючи синам свій маєток, не позволив затягати довгу на один ґрунт, доки аж молодший син не дожие до 40 літ. Що потому буде, годї знати.

— Страшний злочин. В Щавници нижній, селянин Матвій Цесєлька, вернувши дня 23 с. м. підхмелений домів до сьв. Вечери перед Рождеством Христовим, котру в тих сторонах дня 23 с. м. т. є. в суботу празновано, і почувши від жінки много докорів за своє поведенє, розсердив ся і вхопивши сокиру — зарубав жінку на смерть, а відтак схаменувшись на сей вид, вхопив за бритву та й собі горло нею підрізав і то досить сильно, бо вправдї сейчас відставлено єго фірою до шпиталя в Новім Санчи, але сердега не доїхав живий, бо під Старим Санчем в дорозї помер. Слїдство судове заряджено.

— Епіскопова люлька До епіскопової палати в Нітрі на Угорщинї прийшов якийсь шваб, і домагав ся, щоби єго допустили до епіскопа — А Ви яке дїло маєте до епіскопа? — спитав єго секретар. — Хочу свою люльку — відозвав ся селянин. Епіскоп, довідавши ся, що якийсь селянин, шваб, домагає ся від него своєї люльки, казав пустити єго до се-

---

для мене потрудили ся. Маєте ось тут сто долярів. Ви вдоволені?

— Цїлком; дай вам Боже щастє!

Пів години опісля одержав Барнес таку телеґраму:

„Дитина віднайдена. Люсетта"

По полудни виїхав з паном Нейлї до Нового Йорку, а того самого вечера одержав Мічель також телеґрафічне повідомлене:

„Бачність, Барнес і Нейлї поїхали до Нового Йорку. Сефтон".

Мічель, перечитавши то, одїв ся, запалив телеґрамою циґаро, і пішов з судженою до театру.

XIV.

Мічель женить ся.

Між тим як Барнес перебував в Новім Орлеанї єго помічники всїли дізнати ся лиш о тім одним, що вінчане Мічеля з панною Ремзен має відбути ся дня 5 мая т. є. в тім самім, коли Барнес приїхав з паном Нейлї.

З огляду на пізнїйші події має для нас велику вагу поведене панни Дори Ремзен.

Читатель пригадає собі певне, що Рандольф втратив раз нагоду осьвідчити ся і остеріг молоду дївчину перед Торетом, та що імено та обставина зробила на неї просто противний наслїдок.

Торе став не лиш постійним, але навіть дуже пожаданим гостем у Ремзенів і Рандольф замітив з великою журбою, що Дора належала все до того кружка, котрий слухав єго оповідань з найбільшим занятєм.

Найбільше при тім журило єго то, що мимо всїх розслїдів не міг нїчого найти на єго догану і мусїв признати, що єго відраза безосновна. А та відраза була чим раз більша, так що вкінци рішив ся поговорити о тім з Мічелем, що й зробив одного пополудня у Ремзенів.

— Мічель — почав він — скажи менї, яким способом тїй Торе запізнав ся і так заприязнив ся з родиною твоєї судженої?

— Дора десь єго пізнала. Або що?

— Як що? Чи ти справдї можеш мене о то питати?

— Очевидно, і ще раз питаю, що в тім дивного.

— Ну, то мушу тобі сказати, що ти або слїпий як кертиця, або маєш очи лиш для панни Ремзен. Чи не бачиш, яка небезпечність грозить сестрі?

— Як маю бути щирий, то нї. В чім та небезпечність?

— Ну, погадай наприклад, що залюбить ся в нїм, що віддасть ся за него....

— І що дальше?

— Справдї, ти й сьвятого позбавив би терпцю, коли говориш так спокійно о тім, що та дитина мала би дістати ся такому.... ні...

— Мій дорогий, мушу дати тобі одну раду. Коли молодий чоловік хоче старати ся о молоду дївчину, то мусить держати ся двох важних річий, а менї здаєть ся, що ти обі пропустив.

— Що тим розумієш?

— Насамперед мусиш менї відповісти на одно питане: чи менї здає ся, чи сам маєш охоту оженити ся з Дорою?

— Буду з тобою щирий: справдї, назву себе щасливим, коли буду міг здобути єї любов.

— Добре, в такім случаю скажу тобі ті дві річи: перша не говори нїчого злого о твоїм супернику; друга — не опізняй ся.

Рандоль стиснув руку Мічеля і підійшов до кружка осіб, де була Дора.

— Чи можу поговорити з вами кілька слів в чотири очи? — спитав тихо — а она здивована тим незвичайним питанем і єго голосом поглянула єму просто в очи:

— Чи то дуже пильне?

— Дуже — відповів коротко і обоє перепросили товариство та пішли до сусїдної комнати.

— Панно Доро — почав Рандольф — прошу, вислухайте мене спокійно. Менї здаєть ся, ви знаєте, що я вас люблю. Вправдї я вам ще нїколи того не сказав, але ви женщина і мусїли вже давно вичитати то в моїм серци, між тим як я мужчина і не умію читати в жіночім серци. Колись гадав я, що ви менї спряєте, тимчасом в послїдних часах — але о тім не хочу говорити і обмежу ся лише на заявленю, що зробите мене незвичайно щасливим, коли не відберете менї надії, що колись стане те моєю. Жертвую вам за то цїле моє житє. Ось все, що я хотів вам сказати. Доро, моя одинока, улюблена над все, чи можете, чи схочете повірити менї своє серце, своє житє?

Позаяк не взяла своєї руки, яку при тих словах вхопив, набрав відваги, а она по хвили поглянула на него вогкими від сльоз очима.

— Чи ви мене дійстно любите?

— О, не умію вам того висказати як дуже. — Хотїв єї знов взяти за руку, але она здержала єго питанем:

— А гроші не мають у вас ваги?

— Панно Ремзен обиджуєте мене?

— Нї, нї — відповіла скоро — не розуміете мене; я не гадала о моїх грошах. Не можу вам того пояснити, але мусите менї відповісти на одно питане. Чи булоби то вам неприємно, ах, Боже, якже я то маю сказати — колиб я наприклад щось зробила, що коштувало би вас богато, дуже богато гроший.

— О, розумію, хочете сказати що ви розкидаєте гроші; не журіть ся тим, можете видавати тільки гроший, кілько лиш схочете, я на те нїколи не буду жалувати ся.

Видко то дуже єї успокоїло, але не зараз відповіла єму. Єї очи звернули ся через напів отверті двері на Торета; заздрість торгнула серцем Рандольфа.

— Маю надію — перервала вкінци єго гадки — що ви не подумаєте о мні нїчого злого — єї голос дрожав з неложного зворушеня — єсть щось, чого вам не можу пояснити, але колиб я могла, то я певна, що ви не малиби нїчого против того: але до якогось часу не можу вам дати нїякої відповіди. Чи хочете ждати?

— Як довго?

— Як би я вас дуже просила, до... до.. Нового року?

— То довго, то дуже довго, але коли така ваша воля, то мушу піддати ся.

ве. — Якої люльки домагаете ся від мене? — спитав князь церкви селянина. — А тої, що належить ся менї в спадщинї — відповів селянин, а епіскоп зараз переконав ся, що селянин справедливо домагае ся своєї спадщини. Коли теперішний епіскоп Емеріх Бенде був перед 25 роками душпастирем у Футаку, сподобала ся там була якомусь селянинови в сій малій громадї его люлька з морскої пінки. Тодїшний душпастир сказав жартом до того селянина: Як я стану епіскопом, то дарую Вам огсю люльку. — Селянин державав ся обіцянки пан-отця. Коли же Бенде став крилошанином, той селянин помер, але в завіщаню поклав на сина обовязок, щоби він від пан-отця домагав ся люльки з морскої пінки, скоро той стане епіскопом. Селянин той не читав ґазет, і аж тепер довідав ся, що колишний пан-отець з їх громади став вже давно епіскопом, отже пішов зараз до Нітри і зголосив ся там в епіскопскій резиденциї по люльку. Епіскоп анї словом тому не спротивив ся, лиш взяв люльку, і даючи еї селянинови, сказав: Нате Вашу люльку.

— **Штучний шовк** Чого вже нинї штучно не вирабляють! Тепер прийшла вже черга і на штучний шовк, а коли робота піде на великі розміри, то неодна дама з великого сьвіта, як тепер сьвітить штучними брилянтами, штучними зубами, штучно приправленим волосем, штучними румянцями, так буде могла доповнити свою тоалету штучним шовком і ним сьвітити. В Анґлії завязало ся вже товариство, котре мае вирабляти на тиждень 7000 фунтів штучного шовку. Штучний шовк вирабляе ся або з бавовни, або дерева в той спосіб, що натамперед робить а т. зв. стрільна бавовна. Звичайну бавовну або дерево розпускае ся в салїтровім квасї і ся робота, котра есть найважнїйша, называе ся „нїтрованем“. Суть всїлякі роди стрільної бавовни, після того якої уживае ся до еї вырабу скількости салїтрового квасу і якого материялу. Готову бавовну дають опісля до великих цилїндрів, наповнених алькоголем і етером а відтак обертають поволи приладженим до того цилїндром через 12 годин. Стрільна бавовна тогди розпустить ся і з неї зробить ся „колльодіюм“, котре фільтрують, через верству вати, завинену в полотно і оно готове тогди вже до ужитку. До робленя штучного шовку перетискають колльодіюм при тисненю 40 до 45 атмосфер до машин, котрі прядуть, а котрі з кождого боку мають руру. В тих рурах пришрубовують ся краники, з котрих кождий на однім кінци мае тонесеньку склянну рурку, через ту рурку, котру называють „шовківником“ перетискають колльодіюм. Скоро кольодіюм зіткне ся з воздухом, тверде і робить ся з него тонесенька ниточка. Робітник ловить ту ниточку і причіпае еї до цївки. Після того як за грубий мае бути шовк причіпае ся на одну цївкку 20 до 24 ниток, так само як робить ся і з правдивим шовком. По висхненю такий шовк дуже би легко запалив ся і длятого бувби не до ужитку; длятого треба ще відобрати ему квас салїтровий або „денїтрувати“, через що зроблена материя переміняе ся назад на т. зв. „клїтовине“ або целлюльозу. В Безансонї у Франциї суть вже фабрики, що вирабляють штучний шовк, именно по 7000 фунтів на тиждень, але попит есть так великий, що фабрики не в силї его заспокоїти. З новим роком мають бути ті фабрики так розширені, щоби на день вирабляли по 2000 фунтів.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 26 грудня. Сербский міністер війни Вукович, вертаючи з Франциї до Сербії, умер в ваґонї поспішного поїзду. Тїло відвезено з Відня до Білгорода.

Вашинґтон 26 грудня. Правительство зажадало 51 мілїонів долярів на войско і маринарку.

— О, дякую вам!

В еї голосї звучала нота глубокої радости, в очах заяснїли сльози і на одну хвилю здавалось ему, що чуе в еї серци відгомін своеї любови. Зачарований тим, притягнув еї до себе і уста свої притиснув до еї уст. По хвили не було еї в комнатї.

Слїдуючих кілька тижднїв пережив Рандольф з муками заздрости, але спомин тої одної хвилї, де так цїлою душею віддавалась ему в першім поцїлуї, привів его знов до рівноваги і она не могла говорити неправди.

Може місяць пізнїйше вела ся подібна розмова між молодою дївчиною і Торетом.

Прийшов одного пополудня, коли була сама. З великою зручностию звів розмову на бажану дорогу, відтак спитав, чи не відчувае туги за дожизненним товаришем, котрий був би для неї всїм. Говорив дуже красно, она слухала его з великим занятем, однако еї відповідь не вдоволила его дожидань.

— О так, — відповіла вкінци — я вже часом о тім гадала, але так дуже люблю мою царівну, що не уявляю собі житя без неї, а однако — еї голос легко затремтів — вскорі еї утрачу. Як хочете почути мою правдиву гадку, мусите заждати аж буде по вінчаню.

Послїдні слова сказала дуже знапучо. Торе гадаючи, що она хоче змінити предмет розмови, попращав ся вскорі і відійшов.

Кілька днів опісля виходячи з клюбу з Мічелем навів розмову на панни Ремзен.

— Пречудні дївчата — почав — але треба бути дуже богатим, аби собі позволити на таку річ, як вінчанє з ними. Перед смертю матери не будуть мати імовірно власного маетку.

Мічель догадуючи ся причини того питаня, відповів:

— О, цїлком нї, отець лишив кождій з них по пятьдесять тисяч долярів, платних в дни вінчаня. Головну часть маетку одержала вдова, а по еї смерти подїлять ся ним обі дочки. Менї здаеть ся, що там есть щось коло пів мілїона долярів.

— Ви уродили ся в чепци; я хотів би мати ваше щасте.

— Як може такий розумний чоловік як ви, пане Торе, вірити в таку дурницю — як щасте? Кождий бере то, що ему удасть ся, всьо зависить лиш від більшої або меншої зручности. Завидуете менї панни Емілїї, коли панна Дора так само красна і не богатша.

— Що ви під тим розумієте, що она не богатша?

— Сестра пристрастно еї любить і дарувала їй десять тисяч долярів під услівем, що за еї згодою вибере собі мужа.

— А що ви там одинока мужеска голова родини, то я гадаю, що ваш вплив буде дуже поважний. А як би я хотїв старати ся о руку панни Дори, будете менї помагати?

— То, що говорите, для мене не новина. Але як Дора буде за вами, я не буду противити ся.

Торе горячо подякував Мічелеви, розстав ся з ним і потонув в милих гадках.

Так стояли річи, коли надійшов день вінчаня Мічеля.

Дора одержала дві красні китицї: одну з самих гвоздиків від Рандольфа, другу з ріжного зїля від Торета. Дора виймила кілька найкрасших з Рандольфової китицї і припяла до груди. Другу взяла в руку. Коли виходила з дому лучилась мала пригода, якої не замітила: при входї до церкви, серед натовпу людий згубила китицю гвоздиків. Рандольф, еї дружба, бачив що мала цьвіти, але не его, а коли спитав від кого а она сказала, не відповів нічого, але цїлу слїдуючу ніч не зажмурив ока.

Коли суджена вийшла до церкви з весїльною дружиною, всї здивували ся не бачучи молодого. Люди почали шептати, робити натяки, питати. Кількох приятелїв Мічеля війшло до захристиї, де він задержав ся з своїми сьвідками, але служачий їх завернув. Тимчасом за дверми розіграла ся коротка, але потрясаюча сцена.

(Дальше буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1-го мая 1899, після середно-европ. год.

Зі Львова

посп. відходить	особ. відходить	
		День
	6·20	До Лавочного, Мункача, Борислава
	6·15	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·30	„ Іцкан, Букарешту, Радівців
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·45	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·10	„ Скольго, Лавочного від 1/7 до 15/9.
	9·25	„ Янова
	9·35	„ Підволочиск з гол. двірця
	9·45	„ Іцкан, Сопова, Бергомету
	9·53	„ Підволочиск з Підзамча
	10·10	„ Белзця, Рави, Любачева
	12·50	„ Янова від 1/7 до 15/9 в недїлї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від 7/5 до 10/9 в недїлї і сьвята
2·45		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Скольго лиш від 1/5 до 30/9.
	3·15	„ Янова від 1/5 до 30/9.
	3·20	„ Зимноводи від 7/5 до 10/9.
	3·25	„ Брухович „ „ „ „
	5·25	„ Ярослава
		Ніч
12·50		До Кракова, Відня, Берлина
2·30		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	4·10	„ Кракова, Хирова, Коросна
	5·50	„ Брухович від 7/5 до 10/9.
	6·26	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·40	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від 15/6 до 15/9.
	6·50	„ Янова від 1/6 до 15/9 в будні дни
	7·—	„ Лавочного Мункача. Хирова
	7.10	„ Сокаля, Рави рускої
	7·20	„ Тернополя з гол. двірця
	7·42	„ „ „ Підзамча
	7·47	„ Янова від 1/10 до 30/4 1900 включно
	8·35	„ „ „ 1/5 „ 31/5 і від 16/9 до 30/9.
	9·11	„ „ „ 1/6 „ 15/9 в недїлї і сьвята
	10·40	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	10·50	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·32	„ „ Грималова з Підзамча

До Львова

посп. приходить	особ. приходить	
		День
	6·10	З Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·50	„ Брухович від 7/5 до 10/9.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·40	„ Янова (головний дворець)
	7·55	„ Лавочного „ „
	7·44	„ Тернополя на Підзамче
	8·05	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	9·—	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·15	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	1·01	„ Янова на гол. дворець
1·30		„ Кракова, Відня
	1·40	„ Скольго, Хирова, а з Лавочного від 1/7 до 15/9.
1·50		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·15	„ „ „ Підзамче
	5·40	„ „ „ гол. дворець
	5·55	„ Сокаля
		Ніч
	12·10	З Скольго, Калуша, Борислава
12·30		„ Черновець, Букарешту
2·16		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·05	„ Підволочиск на Підзамче
	3·30	„ „ „ гол. дворець
	6·—	„ Кракова, Відня, Самбора, Сянока
	6·10	„ „ „ „ Хирова
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	7·58	„ Янова від 1/5 до 31/5 і від 16/9 до 30/9 що дня, а від 1/6 до 15/9 в недїлю і сьвята
	8·15	„ Брухович від 7/5 до 30/6 і від 16/8 до 10/9.
	8·30	„ Брухович від 1/7 до 15/9 що день
8·45		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·21	„ Янова від 1/6 до 15/9.
	9·55	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	10·10	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·08	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·25	„ „ на гол. дворець
	10·30	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано. Бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних при ул. Красицких ч. 5

За редакцию відповідає: Адам Крехowецкий.

ІНСЕРАТИ.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).